Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 9 вересня 2008 року № 37 (253)

ЛИСТ УКРАЇНЦЕВІ

Світлина Олекси ВАЩЕНКА

УКРАЇНА ПОНАД УСЕ!

Гуртуймося довкола українського Президента Віктора Ющенка

Микола БІЛИЙ,
полковник, кандидат технічних наук,
старший науковий співробітник,
незалежний політолог

Розпочалося нове убивство першого дійсно українського Президента України В. Ющенка, тепер уже у більш серйозний спосіб, аніж через отруєння.

Проговорився, нарешті, і В. Литвин, який, як виявилося, не потрібний Україні, бо не став зі своїми прибічниками у лави українських сил, а знущався над Україною, розігруючи "золоту акцію" на тлі хиткої рівноваги українських та антиукраїнських сил.

У бесіді з телеведучим С. Цеголоком на п'ятому телеканалі 4 вересня він виголосив напівправду: блоки Ю. Тимошенко і регіоналів користують Україну як географічно-живильне середовище для власного бізнесу і іншим бачити це середовище, тобто Україну, не хочуть, бо вони "прагматики"! Зраду української нації цими силами, відхід від розбудови конституційно визначеної Української національної держави, а саме за таку розбудову несе відповідальність Гарант Конституції – Президент, В. Литвин називає "прагматизмом", а це в даному випадку синонім зради. Бо не "прагматизм" це, а приречення української нації на вічну роль тяглової сили "на нашій не своїй землі" у тимчасовій чужій космополітичній державі, з невідворотним поверненням її у близькому майбутньому до складу Московської імперії бо: "Существование Украины в нынешних границах и с нынешним статусом "суверенного государства" наносит чувствительный удар по геополитическим интересам России. Дальнейшее существование унитарной Украины недопустимо" (імперський геополітик Дугін).

"...Не только гавани и пирсы теряем мы с утратой Украины. Мы теряем примерно треть ресурсов страны, более трети современных производств и около трети – давайте говорить прямо! – наиболее ценного для будущего нашей державы генетического потенциала. Именно поэтому подготовка общественного сознания к скорейшему присоединению и на сей раз – полному слиянию с ней (Россией) Украины... есть первая и важнейшая задача русской государственной идеологии" (А. Буйлов. Із виступу на пленумі правління Спілки письменників Росії). Цитую за книгою Г. Могильницької "Літос", Бровари, Українська ідея, 2006.

Закінчення на 3-й стор.

ЗАЯВА

координаційної Ради націоналістичних сил західного регіону України

Президентові України Вікторові Ющенку, українським партіям національно-демократичного спрямування

Останні події у Верховній Раді України свідчать про загрозу національній безпеці України. Вороги української державності прагнуть у черговий раз колонізувати Україну, перетворити у сателіта північного сусіда.

Враховуючи навислу загрозу втрати української державності у випадку подальшого загострення політичної ситуації в Україні, вимагаємо введення прямого Президентського правління.

Закликаємо українські партії, всіх громадян України консолідуватися навколо української національної ідеї.

Вимагаємо заборонити діяльність КПУ, ПСПУ, які є "п'ятою колоною" Москви і фактором дестабілізації суспільно-політичної обстановки в Україні.

Підтримано на мітингу національно-демократичними силами м. Івано-Франківська

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

ПРИМАРА КЛАНОВОЇ ДИКТАТУРИ

Як відомо, минулого тижня у Верховній Раді фактично припинила існування т. зв. демократична коаліція. Натомість почав вимальовуватися зловісний образ нової політичної конфігурації у складі Партії регіонів, БЮТ і Компартії. Їхні спільні голосування, якими була спроба здійснити конституційний переворот – цьому переконливі свідчення, хоч які б красиві слова звучали з трибуни.

У понеділок, 8 вересня, відбулася прес-конференція Юлії Тимошенко, на якій Прем'єр-міністр зробила кілька важливих заяв.

Ю. Тимошенко фактично зізналася, що балотуватиметься в президенти, якщо демкоаліція не буде поновлена. "Якщо Президент не повернеться в демкоаліцію, то кандидатів на президентську посаду може побільшати. Залишати країну в такій безодні, прірві я не дозволю. Це очевидно", – заявила Тимошенко.

Також Ю. Тимошенко вважає, що введення прямого президентського правління призведе до відставки Віктора Ющенка з поста глави держави. "Що стосується таких проектів, які робить Президент, про введення прямого президентського правління, – це якраз і є прямим порушенням Конституції, і це прямий шлях до достроково-го відходу зі своєї посади", – сказала Тимошенко.

За її словами, нові зміни до Конституції, які збирається ініціювати БЮТ, будуть передбачати відміну недоторканності не лише для депутатів, а й суддів і Президента.

Відповідаючи на запитання про можливу коаліцію ПР і БЮТ, прем'єр заявила, що БЮТ координує з Партією регіонів ухвалення важливих законів. "Із Партією регіонів у нас є координація щодо голосування в парламенті по тих законах, які потрібні країні, які вони не могли зреалізувати останні півтора роки. В уряду є такі проекти. Ми намагаємося знайти порозуміння і на базі балансу, й прийняття законів, які конче потрібні Україні. Ми ведемо діалог і координуємо нашу діяльність", – заявила Тимошенко.

Разом з тим, "Наша Україна" закликає всі демократичні й патріотичні сили об'єднатися навколо Президента Віктора Ющенка "для захисту національних інтересів України". Про це заявив лідер фракції НУ-НС В'ячеслав Кириленко.

Він наголосив, що "основний удар прокремлівська більшість спрямовує проти Президента України, який послідовно відстоює цілісність, незалежність та європейський вибір нашої країни". "За таких обставин всі, кому дорога наша свобода і незалежність, мають відкинути розбіжності і об'єднатися навколо Президента Віктора Ющенка. Тільки таке об'єднання демократичних і патріотичних сил може сьогодні захистити Україну від реваншу антиукраїнських сил і від встановлення на нашій землі прокремлівської кланової диктатури", – заявив Кириленко.

У свою чергу, депутат фракції НУ-НС, лідер "Єдиного Центру" Ігор Кріль заявив, що "кремлівська коаліція" вже розподілила посади в керівних органах країни. "Немає сенсу говорити про дострокові вибори, бо після закінчення 10-денного терміну країна побачить в дії "кремлівську" коаліцію у Верховній Раді", – заявив він на зустрічі із студентами Тернопільського Національного економічного університету.

Закінчення на 3-й стор.

37
4 820102 210017

ПАМ'ЯТЬ

МІРА ВІДПОВІДАЛЬНОСТИ ВАСИЛЯ КУКА

Ярослав СВАТКО

Рік тому, 9 вересня 2007 року, помер останній командир УПА.

Василь Кук може бути ілюстрацією діяльности ОУН в будь-якій царині. Військовий командир і політик, конспіратор і пропагандист – кожен з цих напрямків заслуговує окремого і докладного дослідження. В кожному з цих напрямків він досяг вершин, і лише жорстокі історичні обставини не дозволили сучасникам належно оцінити особистість великого українця. Проте жодної зі своїх життєвих вершин Василь Кук не зміг би осягнути без системи гартування особистости, яку розвинула ОУН.

Перше, що потрібно відзначити, це фундамент, на якому базувалися вчинки і дії Василя Кука. Світоглядні основи Василя Степановича дозволяли йому чітко проводити межу між Добром і Злом, коли треба було приймати рішення, тому в нього не було того роздвоєння бажань, яке часто буває у людей з невиробленим світоглядом. "Щоб усім було добре" в ситуації, коли йде боротьба – такої постави я ніколи в нього не спостерігав, і навіть не уявляю, як би це могло трапитись. Василь Кук не приймав рішення, коли не мав повноти інформації для його прийняття, але тоді він активно збирав потрібну інформацію від різних людей, причетних до подій, і тоді сам, за власним сумлінням, вирішував, як йому бути.

Його полем Добра була українська справа, а мірою відповідальности – пережите життя. Василь Кук добре розумів, що з огляду на велику символічність боротьби УПА для майбутньої української історії його особисті вчинки та рішення мають більше значення, ніж звичайних повстанців, розумів, що необдуманим кроком, політичною заявою чи простим інтерв'ю може завдати шкоди власному народові, бо вороги тільки й чекають, щоб використати його помилку, – і тому він так серйозно ставився до своїх публічних вчинків. Але він і не ухилявся від публічности – бо розумів, що на цьому конкретному місці його, Головного Командира УПА, замінити ніким.

Я не знаю, що порадити людям, які б хотіли бачити світ прозоро через напівтіні політичних інтриґ, туман політичних маневрів та штучний дим політичного шахрайства, крім того шляху самовдосконалення, яким пройшов Василь Кук та його друзі з найвищого керівництва ОУН. Світоглядний базис ОУН записаний в Декалозі, 12 прикметах і 44-х правилах. Вони прийшли до цих істин після тривалих внутрішніх дискусій і зробили з цього стрижень, хребет власних особистостей. "Будь свідомий того, що Ти є відповідальний за долю цілої Нації", – цей мотив був у кожному вчинку Василя Кука. І хоч він сам був реалістом і розумів, що виключно від його власних вчинків не відбувається глобальних змін – він розумів й інше: якщо так будуть діяти інші люди, які йдуть разом з ним, – зміни таки відбудуться. Але ключова особа – той, хто поводить себе згідно з цим правилом: буду робити я – зроблять й інші.

Ця відповідальність не давала Василеві Кукові розслаблятися до останніх хвилин життя. Скажіть, ну навіщо літньому чоловіку після 90 років вивчати комп'ютер, вчитися працювати в інтернеті та з електронною поштою? Ви багато знаєте людей, які запрагли цього знання після 70-ти? А от Василеві Кукові це було б потрібно, навіть якби дожив до 100. Це був спосіб життя: боротьба за Україну не дає демобілізації за віком, з'являються нові форми боротьби – опановую їх, бо знання – це моя зброя у боротьбі. Життя до останку заповнене бажанням зробити більше для України, не вимагаючи нічого взамін. Якщо Ви зможете жити з такими критеріями – Вам вдасться зрозуміти зблизька і Кука, і Бандеру, і Шухевича. Бо тоді Ви стоятимете в одній лаві з ними та їхніми соратниками, прийматимете життя як героїчний подвиг і творитимете Україну, навіть якщо проти Вас цілий світ. Василь Кук своїм життям показав, як це робити щодня, без облудної самореклами. І його Україна неодмінно буде!

ЗАЯВА

Проводу Львівської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів

Події, що відбулися у Верховній Раді України 2 вересня 2008 року, поставили під сумнів боротьбу і жертви українського народу для досягнення незалежности Української Держави. Спрацював сценарій, розроблений спецслужбами держави, для якої існування Незалежної України – як кістка в горлі. Тестом на відданість українським інтересам стало відношення до агресії Російської імперії щодо незалежної і волелюбної Грузії. Ставлення до цієї агресії однозначно показало, хто чиї замовлення і вказівки виконує. "П'ята колона" живе і діє. На жаль, до когорти цих зрадників і ворогів приєдналися і ті, хто вселяв у мільйони українців надію на національне відродження.

Антиукраїнські та антипрезидентські сили об'єдналися в своїй ненависті до України та в своєму бажанні необмеженої влади. Влади для чого? Для покращення життя українців? Чи для того, щоб дерибанити все, що ще залишилося в нашого народу? Тепер стає зрозумілою мета присилання на місця керівників – вихованців КДБ-ФСБ. Стає зрозумілою і адреса авторів сценарію конституційного, антидержавного перевороту в Україні, і позбавлення будь-яких повноважень всенародно обраного Президента.

Президента, який вперше за всі роки незалежности підніс на належну висоту національну самосвідомість українців, котрий вперше відкрито заговорив про геноцид українського народу в часи страшного Голодомору, про героїчність вояків УПА, котрі віддавали життя за ідеали Української Держави! За те, що він відкрито підтримав волелюбну Грузію, за те, що він глибоко зрозумів і відкрив українському народу, що агресія проти Грузії – це попередження для України, за те, що послідовно веде Україну до європейських стандартів, до колективної безпеки! Втретє ревізуються конституційні повноваження всенародно обраного Президента не українським народом, а псевдоукраїнськими політиканами.

Брутальна агресія Росії проти Грузії відкрила справжню суть великодержавного російського імперіалізму і шовінізму. Європейська спільнота осягнула необхідність прискорення включення до європейських та евроатлантичних структур як Грузії, так і України. На превеликий жаль, ця можливість з вини окремих політичних сил в Україні може бути для нас змарнована.

Все, що сталося, повинно бути глибоко проаналізоване українцями, щоб у майбутньому не піддаватися на улесливі обіцянки, а дивитися на світ тверезо, з державницьких позицій. Ми повинні зрозуміти, що державницькі пріоритети набагато важливіші від короткочасних вигод. Бо так можна втратити найголовніше – Україну.

Львівська обласна організація Конгресу Українських Націоналістів вимагає:

- Від українських патріотичних партій, які представляють в парламенті держави демократичний, європейський вибір українців, повернутися до формату коаліції демократичних сил.
- Відкликати проголосовані законопроекти, спрямовані на порушення конституційних рівноваг, обмеження конституційних повноважень Президента як таких, що мають відверту антиукраїнську, антидержавну сутність.
- Однозначно заявити про осуд російської агресії щодо Грузії та підтримку волелюбного грузинського народу.
- Максимально використати зміну настроїв в середовищі європейської спільноти для прискорення інтеграції в Євросоюз і НАТО як колективного гаранта безпеки України та її територіальної цілісности.
- Від парламенту України та уряду вжити ефективних і вичерпних заходів щодо зміцнення обороноздатности України.

Вимагаємо від Президента гарантування дотримання конституційних норм при формуванні органів як законодавчої, так і виконавчої влад, а також європейського, демократичного вибору України.

Слава Україні! Героям Слава!

Провід Львівської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів

НЕОНІЛА КРЮКОВА – ГЕРОЙ УКРАЇНИ!

Георгій ЛУК'ЯНЧУК

Президент Віктор Ющенко своїм указом присвоїв Народній артистці України Неонілі Крюковій високе звання Героя України.

Присутні на творчому вечорі "Україно – ти моя молитва" лауреата Національної премії України імені Тараса Шевченка Ніли Крюкової з великою радістю й шаленими оваціями зустріли цю звістку. Та це й не дивно, адже у Колонному залі ім. М. В. Лисенка Національної філармонії України цього чудового вечора зібралися після довгої розлуки, спричиненої важкою недугою, з улюбленицею політичних акцій протесту спочатку проти совєтської тоталітарної системи в 70–80-х (згадаймо знамените студентське голодування під час Революції на граніті), а згодом і проти авторитарного режиму Кучми, справжня сучасна еліта України. У вщерть заповненому залі можна було бачити і відомих митців, серед яких і легендарні "Золоті ключі", Марія Стефюк і Діана Петриненко, й відомих політиків знаменитої Верховної Ради 1-го скликання.

У програмі зворушливого вечора, підготовленого режисером Сергієм Проскурнею, прозвучали літературно-музичні композиції з творів Тараса Шевченка, Івана Франка, Андрія Малишка, Василя Симоненка, Бориса Олійника, Дмитра Павличка, Ліни Костенко, українських народних пісень та мелодій у виконанні вищезгаданих митців і Національної заслуженої капели бандуристів України ім. Г. І. Майбороди. А по закінченню вечора на винуватицю свята очікувало море овацій, квітів і щасливих сліз...

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшеволоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Демид Анатолій	(0382) 65-72-35
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ЗАЯВА

Тернопільської обласної організації КУН

Події, що мають місце з початку роботи третьої сесії Верховної Ради України шостого скликання, вкрай занепокоїли національно-свідомих громадян, національно-патріотичні кола в Україні та за її межами.

Спільне голосування Партії регіонів, Комуністичної партії та блоку Юлії Тимошенко у ВР України по ряду законів, що обмежують повноваження Президента України, не є ситуативним, а радше спланована акція Кремля для повалення конституційного ладу в Україні.

Очевидно, Кремль поставив своїм сателітам у ВР України завдання ліквідувати інститут президентства в Україні, підняти прохідний бар'єр до ВР України на чергових або позачергових виборах, забезпечити стовідсоткове проходження до парламенту України proросійських сил, що дає змогу знову повернути Україну в лоно російської імперії. Провід ТОО КУН, як і усі національно-свідомі і патріотичні громадяни України, усвідомлює, яку велику загрозу несе новоутворений тандем у ВР України, та вважає, що єдиним острівцем порятунку української нації є інститут президентства із його конституційними повноваженнями.

Ми всіляко будемо підтримувати дії Президента України, спрямовані на забезпечення конституційного ладу в Україні, утвердження незалежності, економічного та соціального благополуччя наших громадян. При цьому вимагаємо від Президента України як гаранта Конституції України рішучих та адекватних дій щодо вилазок антиукраїнських сил, а саме:

1. Достроково припинити повноваження ВР України.
2. Ввести пряме президентське правління.
3. Доручити РНБО України сформувати з представників областей України, Автономної Республіки Крим Національні збори, наділивши їх відповідними повноваженнями законодавчої ініціативи.
4. Ввести мораторій на вибори усіх рівнів, в тому числі Президента України, терміном на п'ять років.
5. Доручити Генпрокуратурі та Службі Безпеки України і вимагати від них вжиття усіх правових заходів щодо осіб, які закликають до повалення конституційного ладу в Україні, сіють ворожнечу, соціальну, національну та релігійну нетерпимість.
6. Призначити на усі керівні посади держави у виконавчій владі та силових відомствах осіб етнічного українського походження з високою християнською мораллю та національною свідомістю.

Ми вважаємо, що тільки такі дії президента можуть гарантувати українській нації, багатостраждальному українському народові впевненість у завтрашньому дні, початок побудови справжньої Української Держави, за яку боролися та віддали своє життя мільйони мучеників та страдників українського народу.

ПРИМАРА КЛАНОВОЇ ДИКТАТУРИ

Світлина Олекси ВАЩЕНКА

За інформацією Кріля, головні посади уже розподілені так: "Віктору Януковичу запропоноване крісло спікера парламенту, і він погодився. Його першим заступником стане Микола Томенко (БЮТ), а Адам Мартинюк (КПУ) повернеться в уже "рідне" для нього крісло заступника голови парламенту".

"Перш за все відбудеться поділ сфер впливу, оскільки метою БЮТ та ПР є не виконання обіцянок виборцям, а монополізація влади", – переконаний Кріль.

І. Кріль вважає, що у Кабміні після витіснення міністрів від НУ-НС, комуністи "отримають гуманітарний блок та контроль над аграрним сектором, Партія Регіонів – промисловість та зовнішню політику, а БЮТ контролюватиме економіку країни". "Україну очікуватиме подальший дерибан стратегічних сфер між бізнесом, близьким до БЮТ та ПР. А на зовнішньополітичному напрямку нас очікує постійне дрейфування у повну залежність від Москви при збереженні формальної проєвропейської риторики", – заявив І. Кріль.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

(За матеріалами ЗМІ)

Підкреслюю – це не заяви окремих росіян! Це імперська політика Москви, яку підтримує більшість населення обскубаної імперії. Це чітко зрозуміли народи Прибалтики і загнані у Варшавський договір країни, бо і їм готувалася доля України в транскрипції московства, а тому вони негайно рятували себе вступом в систему колективної безпеки цивілізованої Європи в той час, коли кравчуки просили московців не виїжджати з України, бо тут їм буде краще, ніж у Саратові, демонструючи в такий спосіб невігластво більш небезпечне для України, аніж національне невігластво Грушевського і Винниченка в УНР.

Вкотре наголошую, нам не потрібні прем'єри і уряди, які не плекають програми розбудови Української національної держави, тобто: відібрання влади в Україні в руки української нації – її патріотичних сил; передачі в руки української нації 80 % командних висот – землі, засобів виробництва, інформаційного поля; переходу віруючих під омофор Української Помісної Церкви Київського Патріархату; утвердження єдиної української державної мови; укорінення, узвичаєння унітарності України; повернення її в цивілізовану Європу, в її системи колективної безпеки. Бо всяка інша програма є ілюзією, тимчасовою дурилкою.

Якщо до зради Ю. Тимошенко московський плацдарм в Україні в ім'я майбутнього "полного слияния Украины с Россией" утримували Янукович, Симоненко, Мороз, несамовита Вітренко і їхні підспівувачі (відкриті й приховані), то тепер прорізалась Ю.Тимошенко і К°. Прорізалася (довелося виходити з підпілля!)... тому, що Президент В. Ющенко не пішов на зраду України та мужньо став на шлях розбудови Української національної держави, і подальша його діяльність на цьому посту загрожує "прагматизмові" неукраїнських сил.

Сьогодні найбільша небезпека для України – це можлива зрада (несвідома зрада) себе і першого свого Президента обдуреним українським народом на наступних виборах (парламентських і президентських).

Вже натепер В. Ющенко увійшов в історію як борець за Українську національну державу і таким залишиться в ній навіки, а "прагматичні" сили – ця політична шантрапа чорною плямою знову впаде на сумні сторінки національної історії українців.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

ЛИСТ УКРАЇНЦЕВІ

УКРАЇНА ПОНАД УСЕ!

Гуртуймося довкола українського Президента Віктора Ющенка

Оптимальною Верховною Радою була б така, яка надавала б якнайбільше повноважень тому Президентові України, який наполегливо будує Українську національну державу, і обмежувала б повноваження того президента, який нездатний наполегливо те робити. Для цього Верховна Рада повинна бути українською за суттю, а не збіговиськом бізнесових "прагматиків"-безбатченків.

Вже двічі поспіль український народ спромігся делегувати у Верховну Раду (п'ятого і шостого скликань) більшість, яка клялася будувати українську національну державу. Але першого разу відкрився Мороз, який вважає, що у того немає серця, хто не жалкує, що розпався "Радянський Союз" – винищувач України, і пішов на відкриту зраду, перекинувшись у ворожий табір. А другого разу, тепер, перекинулась туди Ю. Тимошенко.

Платні політологи (хто їм платить?!) розповсюджують найнебезпечнішу неправду (користуючись тим, що вона, на жаль, дуже схожа на правду), буцімто боротьба йде за президентське крісло; якби ж то так! Вони приховують від народу найнебезпечнішу, погибельну суть: боротьба йде за те – відбудеться українська державна Україна (на це кладе сили, здоров'я і саме життя В. Ющенко і ті, хто з ним), чи космополітичні бізнесово-бандитські сили здадуть пограбовані терени України Москві "для полного слияния", сподіваючись наївно, що награбоване у них не відберуть; насправді саме вони опиняться в сибірських концтаборах, якщо не встигнуть втекти у вільний світ.

Брехні (і безглуздя багатьох, хто потрапив у їхні тенета) ворожих сил-"прагматиків", за слабкодухим визначенням легкодухого В. Литвина, та навішування платними політологами локшини на вуха довірливим українцям, – майбутнім бездержавним рабам на географічних теренах України та в сибірах, можуть привести до зради українськими виборцями самих себе.

Сьогодні гаслом має стати: "Національна пильність і готовність до захисту Вітчизни!"

Брати і сестри українці! Маємо повстати тепер, бо пізніше буде пізно! Не зможе бути Президент В. Ющенко Гарантом Конституції і держави, якщо конституційні важелі забезпечення гарантій ворожі сили у нього відберуть!

На виборах до Верховної Ради необхідно масово підтримати президентські сили і покарати "прагматиків-зрадників"; українська більшість у Верховній Раді має бути достатньою для зміцнення Української держави.

Ми зобов'язані зламати ситуацію, яка сьогодні панує в Україні і яку геніально точно визначив український політолог-патріот полковник Микола Сціборський ще в 1935 році: "Сучасний парламентаризм витворює свого роду "спеціалістів" від політики, цілком відірваних від народного ґрунту. Партійні комітети стають "торгівельними бюрами", де можна купити-продати суспільний інтерес за подобою. Це давно вже привело до скупчення в проводі партій різних неморальних суспільних покидьків, а самій політичній діяльності надало в народній опінії характеру несумлінного і своєкорисного ґешефтмахерства. Внаслідок – найкращі, здібні, творчі елементи суспільства з відразою відвертаються від політики".

Маємо напружити всі сили, вивчити біографії, практичну діяльність кандидатів і залишити в поіменних бюлетенях лише здібних, творчих, патріотичних українських громадян; вибори за закритими списками маємо бойкотувати загальнонаціональним страйком.

На виборах президента маємо в першому турі і з великою перевагою голосів вибрати В. Ющенка як єдиного підготовленого і зміцнілого дійсно українського Президента.

Якщо раніше Президент В. Ющенко десь проявляв нетвердість, то лише тому, що ми, виборці, вибивали ґрунт у нього з-під ніг, засилаючи у Верховну Раду більше половини депутатів-гешефтмахерів. В. Ющенко насправді уже вивчився на Президента і в його другій каденції Україна здатна буде отримати надійний європейський і світовий захист нашої державності. Інакше – "полное слияние-уничтожение!".

Українці Сходу і Півдня України: ви в лихі часи для нашої національної долі втратили здебільшого рідну мову, але ж страшно подумати, що ви втратили більше, ніж мову, і знову, як і на початку XX ст., вкинете своїми голосами українську націю в казан азійщини, де з неї виварять і сам дух наших дідів-прадідів.

Маємо повстати! На виборах маємо боротися бюлетенями тільки з поіменними списками. Лідерів блоків і партій, які привели у закритих продажних списках у Верховну Раду п'ятого скликання 65 % чужинців і близько 30 % українських спекулянтів совістю, маємо викреслювати з бюлетенів.

Окрім бюлетенної зброї, маємо також готувати і дієвіші аргументи для порятунку Вітчизни.

Микола БІЛИЙ,
полковник, кандидат технічних наук,
старший науковий співробітник,
незалежний політолог

ЗВЕРНЕННЯ

ЧАС УКРАЇНСЬКОГО

1 вересня на Контрактовій площі столиці, біля пам'ятника Григорію Сковороді, відбулося Молодіжне Віче на підтримку ініціатив української молоді, яка вимагає забезпечення її прав на отримання освіти українською мовою.

Організаторами заходу були українські громадські молодіжні організації, об'єднані громадською молодіжною ініціативою "Час українського".

Мета молодіжного Віче – започаткувати акції в проблемних щодо україномовної освіти областях України. Акції будуть організовуватися й проводитися на підтримку української молоді, позбавленої можливости отримувати знання рідною мовою. Молодіжні організації прагнуть привернути увагу української громадськости та влади до вимог молодого покоління, яке мешкає в незалежній Українській державі й не має можливости отримувати знання рідною українською державною мовою. Українська громадська молодіжна ініціатива "Час українського" об'єднує 11 українських громадських молодіжних організацій.

На акцію також прийшли учасники хору Леопольда Ященка "Гомін", українська мистецька еліта, яка підтримала словом і власною присутністю українську молодь.

ЗВЕРНЕННЯ
Українських громадських молодіжних організацій, об'єднаних Громадською молодіжною ініціативою "Час українського"

Українська молодь зібралася в День знань, 1 вересня 2008 року, на молодіжне Віче, щоб висловити своє ставлення до порушення наших мовних прав у навчальних закладах України. Ми наголошуємо:

Ми за створення належних умов для отримання гідної освіти українською мовою.

Ми хочемо навчатися в українських школах, за українськими підручниками й спілкуватися з викладачами та вчителями українською мовою.

Ми за гідне майбутнє в суверенній Українській державі.

Ми вимагаємо від влади в Україні бути українською владою, що означає:

Дотримання владою та працівниками навчальних закладів вимог чинного законодавства у сфері освіти і всього шкільного та студентського життя;

Притягнення до відповідальности порушників чинного законодавства та Конституції України у сфері застосування державної мови.

Настав "Час українського"! А це означає, що за правом господаря цієї землі ми беремося повернути собі все, що нам належить – від рідної мови в рідній школі до українського життя.

Закликаємо українську молодь в усіх областях України підтримати нашу ініціативу.

Не будьте байдужими до власної долі й долі своєї держави. Почніть з себе, зі свого навчального закладу. Вимагайте того, що по праву належить вам.

Звертайтеся до нас. Ми спільно з вами будемо виборювати наші права в освіті.

1. ВМГО Молодий Народний Рух
2. ВМГО Молода Просвіта
3. ВМГО Спілка Української Молоді в Україні
4. ВМГО Молодіжний націоналістичний конгрес
5. ВМГО Самостійна Україна
6. ВМГО Студентське братство
7. ВМГО Зарево
8. Громадська кампанія Пора
9. ВГО Тризуб ім. Степана Бандери
10. Молодіжний Союз Наша Україна
11. ГО Реформація.

Молодіжну громадську ініціативу "Час українського" підтримали:

– народна артистка України Лариса Хоролець

– народний артист України Богдан Бенюк

– заслужений артист України Кирило Стеценко

– народний депутат України Юрій Гнаткевич

– заслужений артист України Леся Горова

– народний артист України Галина Яблонська.

Іван НЕВІДОМИЙ

ПРАВДА ІСТОРІЇ

ЯК РОСІЯНИ РАЗОМ З ФАШИСТАМИ ВОЮВАЛИ ПРОТИ КОМУНІСТІВ

Тему взявся розкрити журналіст Єфім Барбан на сторінках московського журналу "Огоньок" від 15 травня 2008 року. Не часто можна знайти у російській пресі правдиву аналітику про участь росіян на боці гітлерівської Німеччини у Другій світовій війні. Дещо відомо тільки про армію Андрея Власова – "Русскую Освободительную" (РОА). А насправді вже восени 1942 року в німецькій армії служили понад мільйон росіян, а 1944 року німецькі мундири носили понад два мільйони, пише Є. Барбан. Він перелічує російські військові формування, що влилися до гітлерівської армії: РОА (Російська визвольна армія) налічувала більше 800 тисяч солдатів; Російський корпус Сербії, утворений з російських емігрантів числом 17 тисяч, воював у Югославії; козацькі формування генералів Петра Краснова і Сергія Павлова, що входили до Ваффен СС, складалися з полонених Червоної Армії, в цілому близько 60 тисяч солдатів; Перша Російська народна армія у складі Вермахту під командуванням генерала Бориса Смисловського – Артура Гольнстона – 6 тисяч солдатів. Ця армія мала статус союзної і воювала під російським національним прапором; Російська Визвольно-Народна армія (РОНА) полковника Броніслава Камінського, а від 1944 року – перша російська дивізія СС, що брала участь у погромі Варшавського повстання 1944 року (близько 12 тисяч солдатів); Хільфсвіллігер – добровольчі допоміжні відділи Вермахту, створені на окупованих територіях СРСР кількістю близько 600 тисяч.

Єфім Барбан не згадує росіян – цивільних службовців (дольметчерів) в німецьких адміністраціях на всій окупованій території СРСР та по всій Європі. Зрозуміло (автор про це пише), що та чи інша формація складалася не тільки з росіян, та це не змінює самого факту: російські війська перебували в гітлерівській армії, а поміж них "не руських" була "мала сльозина".

Характерна деталь: Єфім Барбан жодну російську формацію у Вермахті не називає ані бандами, ані зрадниками, навпаки, він певною мірою намагається виправдати їхні дії.

Окремої уваги заслуговує постать Бориса Смисловського. Син графа з Терріоків (Зеленогорськ) закінчив кадетський корпус імени Катерини II, після більшовицького перевороту вступив до армії генерала Денікіна, а далі через Польщу виїхав до Німеччини. В Кенігсбергу закінчив військову школу генерального штабу Німеччини і там працював у якості агента Абвера Вільгельма Канаріса. Гітлер відзначив його високою військовою нагородою – орденом. Смисловський конкурував з Власовим, та як монархіст не пішов з ним на співпрацю. В 60-х роках цей чоловік був радником генерального штабу ФРН, помер 1988 року, похований у столиці Ліхтенштейну. У травні 1980 року в тому ж таки Ліхтенштейні, маленькій державі між Швейцарією та Австрією, урочисто відкрито пам'ятну таблицю-обеліск на честь врятованих російських солдатів першої Російської Народної Армії. В урочистостях брав участь князь Ганс Адам, прем'єр Ліхтенштейну та сам 83-літній Борис Смисловський. І Москва не протестувала. Єфім Барбан наголошує у своїй публікації: "Цей обеліск став не лише символом важких і жорстоких часів, а також вшануванням пам'яти двох мільйонів росіян, "жертв Ялти", виданих країнами-учасниками альянсу кровожерному сталінському режимові". Як бачимо, автор не називає зрадниками батьківщини, фашистами чи колаборантами росіян, які воювали на боці фашистів.

Справді жаль усіх жертв сталінського режиму, в тому числі й виданих учасниками альянсу. Водночас виникає низка запитань, оскільки ці два мільйони росіян в німецьких мундирах воювали проти Росії-СРСР та проти всіх народів, поневолених фашизмом та їхніх національно-визвольних рухів. Об'єктивно, вони воювали проти Об'єднаних націй.

Висновок простий: жоден народ Європи, поневолений Гітлером, не надав тому ж таки Гітлерові такої допомоги військовою силою, як самі росіяни, воюючи разом з Вермахтом проти власного краю та інших народів. Єфім Барбан намагається виправдати масову службу чи колабораціонізм росіян в німецьких військових і каральних формуваннях прагненням боротися з комунізмом чи сталінізмом, приводячи думку Б. Смисловського: з Німеччиною доконати Сталіна, а потім з країнами-учасниками альянсу побороти Гітлера.

Тоді яке право має Москва заперечувати таку саму логіку з боку інших націй, зокрема щодо українців? Путін лише поблюзнірськи показує пальцем у бік прибалтів чи українців, мовляв, воювали на боці гітлерівської Німеччини. Яскравий приклад кремлівської "моралі".

Слід вважати, що стаття Є. Барбана, як і історія РОА Олександра Солженіцина, належать до тієї категорії політичної пропаганди, яку сповідує і впроваджує В. Путін щодо голодомору в Україні тридцятих років: мовляв, голодомору в Україні не було, а лише голод, але також в Росії та Казахстані. Так, у деяких регіонах РСФСР і Казахстану голод теж існував, але чомусь "випадково" тільки у тих регіонах, де більшість населення становили українці: на Кубані, Середньому Приволжі, Придонні, на Сірому Клині у Казахстані. Українці ходили за хлібом до сусідніх областей Росії – Курської, Орловської – та до Білорусі.

Інша річ, що все населення СРСР за радянщини у різні періоди недоїдало чи напівголодувало. Аргументи ж Путіна можна пояснити (аж ніяк не виправдати), адже він вийшов з відомої владної вертикалі – ЧеКа – ГПУ – КДБ, що стояла на сторожі виконання злочинних ухвал компартії СРСР, в тому числі й стосовно голодомору в Україні.

Важко зрозуміти нашу рідну державну владу, яка не вміє, не знає, не хоче запровадити дієве протистояння ворожій антиукраїнській пропаганді Москви, зокрема на міжнародній ниві. То повчіться у Барбана і Путіна.

Вочевидь, стаття Є. Барбана, опублікована в "Огоньку" з метою апріорі випередити і дезінформувати можливу критику у бік Росії з приводу співучасти росіян у злочинах нацизму. Чи вдасться це їм?

Від себе додаймо, що значна частина зневоленого російського народу шукала дороги визволення від власної "родной власті" навіть у співпраці з нацистами. Така правда.

Олесь ВАХНІЙ

АКТУАЛЬНО

ІГНОРОВАНА ІСТИНА

Нинішні продажні (проте вкрай галасливі) демагоги-політологи, певно, свідомо уникають публічних обговорень причин виникнення назв держав і реального їх призначення. Загальновідомо, що більшість з них в корені власної назви мають ім'я автохтонного (принаймні для більшої частини її території) народу. Існують французи (попри поділ на гасконців, бургундців, шампанців, нормандців й ін.) й існує Франція, існують німці (попри поділ на швабів, баварців, сілезців й ін.) й існує Німеччина, існують грузини (попри поділ на аджарців, мінгрелів, сванів й ін.) й існує Грузія, й т.ін. Поділ людства не є чимось випадковим й неприродним. Етнічні спільноти (нації) формувалися протягом тисячоліть на чітко окреслених територіях. Клімат, побут, флора й фауна, наявність або відсутність тих чи інших компонентів в їжі й питві, хімічний склад споживчих продуктів, географічне розташування (себто наявність або відсутність гір, річок, лісів) – безпосередньо впливали на формування менталітету, мови, культури, традицій і вдачі осідлої на них людности.

Досвід минулого й здоровий глузд (логіка) свідчать на користь необхідности існування в природі різномаїття. Одноманітність (для людей відсутність альтернативи) спричиняється до всебічного зубожіння, унеможливлює поступ (прогрес) й викликає деградацію.

Досвід розвинутих держав, громадяни котрих дбають і про власний духовний розвиток, переконує в тому, що демократичний устрій є найідеальнішою в нинішніх умовах соціально-політичною формою взаємовідносин як на внутрішньодержавному, так і на міждержавному рівнях. Він уможливлює вільний і всебічний розвиток закладених в людину Творцем і природою талантів. Водночас, демократичний устрій ослаблює, а подекуди навіть унеможливлює існування бюрократичних тенденцій, гарантує існування багатостороннього контролю як громадськими об'єднаннями, так і політичними середовищами діяльности державних структур.

Кількасотлітня бездержавність українців, силове прилучення теренів України до інших (тоталітарних й антинаціональних за устроєм) держав позбавляли змоги поневолений нарід самостійно облаштовувати власне буття. Всебічна залежність від влади спричинилася до витворення помилкового ототожнення широким загалом посадовців з державою. Водночас, справедливе обурення або несприйняття адміністративно-наказних взаємостосунків загалу й владної верхівки спричинялись до всебічного ігнорування й проявів цілком справедливої неповаги до антинародної за суттю й змістом влади. У часи існування Радянського Союзу прояви непошани до влади проявлялись у побутовому житті в переказах їдких анекдотів про керівну верхівку, недбайливому поводженні з державним майном, нестаранним виконанням службових обов'язків.

Після постання незалежности, з причини браку державницьких традицій та утримання влади вчорашніми колаборантами, загал так і не відчув власної причетности до суспільного життя й спроможности шляхом волевиявлення або за посередництвом громадських організацій, політичних партій, профспілок впливати на суспільні процеси й контролювати функціонування органів влади. Це спричинило логічну в таких ситуаціях масову зневіру. Водночас, створені не стільки від усвідомлення необхідности, скільки під тиском світової спільноти й обставинами притаманні демократії зовнішні прояви (постання великої кількости політичних партій та організацій, громадських об'єднань, недержавних підприємств, уможливлення діяльности тих середовищ, котрі в часи окупації й комуністичного тоталітаризму нищились і заборонялись) спряли витворенню помилкового й спримітизовано-вульгаризованого розуміння суті демократії, й несвідомого ототожнення її з вседозволеністю.

Нинішня фінансово-економічно-політична еліта продовжує послуговуватися притаманними для авторитарного режиму методами спілкування з народом. Будь-які прояви невдоволення й прагнення самостійно облаштовувати власне буття жорстоко придушуються. Водночас, оприлюднення окремих, непризначенних для широкого розголосу в минулому документів, замовчування фактів відвертого тиску на окремих невдоволених й опозицію, розширення спроможностей електронних засобів поширення інформації спряють витворенню серед загалу окремих (на початках навіть маргінальних) груп, котрі ставлять перед собою певні політичні або будь-які інші завдання. Небажання нинішньої влади рахуватися з потребами загалу й унеможливлення декларованими Конституцією методами брати участь у формуванні громадянського суспільства, спричиняють озлобленість й упевненість у необхідности задля встановлення справедливости будь-що й будь-якими методами досягнути стану цілковитого поборення посталих проблем. Змаг за досягнення бажаного спричиняє конфлікт із системою. В цій війні сторони не дотримується жодних норм і правил.

В Україні тривалий час свідомо маргіналізувалися й сатанізувалися окремі світоглядні концепції. Проте цілеспрямована сатанізація призводила до ще більшої популяризації, оскільки на тлі протистояння з неспроможною вирішити постали соціально-економічні проблеми владою протестуючі об'єднання виглядали й виглядають борцями зі збюрократизованою й цілком антинародною системою.

Новітні глобалізатори й нівелятори національної окремішности всіх народів і нині зумисне нав'язують загалові вульгаризоване трактування демократії й націоналізму. З цієї причини значний відсоток політичних партій та громадських об'єднань позбавлений змоги тверезо оцінити явище або подію, передбачити наслідки здійснення певних вчинків тощо. Небайдужим до долі Батьківщини варто усвідомити, що націоналізм (як світоглядна концепція), в першу чергу, є чинним ствердженням любові до ближніх й рідного. Націоналізм від самих початків свого постання ніколи не передбачав ненависти до інших народів. Нинішнє спримітизоване трактування українського націоналізму певними (поза сумнівом патріотичними, проте жодним чином не націоналістичними, хоча й такими, котрі послуговуються цим терміном задля аргументації власних вчинків) середовищами передбачає в собі всебічну сатанізацію цілих національних спільнот, як от москвинів, поляків, євреїв. Проте варто усвідомити, що ворогом є не нація (навіть в тому випадку, коли сповідниками недружніх настроїв є ціла національна спільнота), а сповідувана нею світоглядна концепція. Переважна більшість москвинів (навіть попри вже очевидну абсурдність сповідуваних поглядів), продовжують потрактовувати себе й українців єдиним цілим. Змагати за цілковите знищення москвинського народу – абсурдно, нереально, а головне злочинно у власній суті. Якщо Творець покликав їх до життя, значить вони мають певну місію в цьому світі. Аналогічно варто розглядати й нинішні недружні кроки керівництва Польщі (як-от: погрози Україні, викликані прагненням нинішнього керівництва на державному рівні вшановувати вояків УПА), й галасливі заяви різноманітних сіоністських організацій. Кожен нарід мусить бути господарем на власній землі. Ніхто не кличе до ігнорування потреб решти людства, проте всезагальний (вселюдський) поступ (рух до вдосконалення) можливий лише в разі існування міцних, самодостатніх й духовно оздоровлених національних держав. Прикро, проте ці речі чомусь свідомо ігноруються.

Іван НЕВІДОМИЙ

ПОПІЛ ІМПЕРІЇ

КОМУ І ЯК СЛУЖИТЬ
ОРДЕНОНОСНИЙ МИТРОПОЛИТ

Якось президент РФ нагородив митрополита Одеського й Ізмаїльського Російської православної церкви (УПЦ МП) в Україні Агафангела – відомого україножера російським орденом "за зміцнення російсько-українських зв'язків". Треба думати, що той орден спеціально встановлений для нагородження всіх слуг "єдіной-нєдєлімой" поза кордонами Росії. Виходить, Одеський митрополит РПЦ, власне, і є тим "форпостом борьби за єдінство Руской православной церкві на Украіне".

Що ж, тоді пригадаймо, які саме "російсько-українські зв'язки" пропагує і проповідує митрополит Агафангел. Варто послатися хоча б на його горезвісну доповідь, виголошену під час "круглого столу" в мерії міста Москви 3 липня 2006 року на тему: "Русские Украины. Будущее, которое определяется сегодня". Тема зібрання й те, що "круглий стіл" відбувся в мерії Москви, вказує на те, що митрополит Агафангел репрезентував там не Церкву, а російську політичну великодержавну думку частини українських росіян, ворожо і шовіністично налаштованих до всього українського. А отже священик відстоював великоімперські інтереси Росії в Україні, як і низка інших ієрархів РПЦ/УПЦ в Україні, починаючи від Луцького митрополита Ніфонта та завершуючи Харківським Ніконом, Дніпропетровським Іренеєм і самим митрополитом Володиміром (Сабоданом).

Наведемо лише деякі політичні "догми" Агафангела із того "доклада". Як пише інформаційна агенція " Новоросія" (?!), підсумковим висновком тієї конференції був "призыв к России осмыслить себя в логике мессианского государства".

Митрополит у своєму виступі зокрема сказав: "Настало время решительного и окончательного выбора. Страшная опасность стоит теперь перед лицом не только Украины, но и всей православной восточнославянской цивилизации. Отрыв Украины от братской православной России означает окончательное исчезновение России как великого государства, как охранительницы Православия во всем мире". Далі, згадавши "августейших особ Российского Императорского дома Романовых", орденоносний митрополит заявив, що він "решительно поддерживает придание русскому языку статуса регионального в Одесской области и считает необходимым проведение референдума о придании русскому языку статуса второго государственного на всей территории Украины". Куди хилить Агафангел – ясніше ясного.

Проте митрополит дечого не доказав, а з деяких питань сказав неправду. Спробуємо доповнити.

По-перше, щодо культури "руского Божія народа". Прослідкуймо історію культурної місії того "народа-богоносца" упродовж віків:

у XIX столітті Росія слушно заслужила "почесне" звання жандарма Європи; 1775 року добровільно допомогла Польщі придушити повстання в Україні під проводом Гонти і Залізняка; 1831 та 1863 років криваво розгромила польські національні повстання, вирізавши 30 тисяч жителів Варшави; 1848 року російські війська допомогли Австрії придушити "Весну народів"; 1849 року російські війська розгромили Краківську республіку; 1917-22 роки – Росія радянська втопила у крові визвольні змагання поневолених імперією народів і створила найбільш криваву диктатуру у світі – більшовизм, поневоливши власний народ; 1953 року Росія криваво розправилася з виступом робітників Східного Берліна; 1956 року Росія придушила Мадярську мирну революцію; 1968 року Росія в крові втопила мирну революцію в Чехословаччині; 1979 року – збройна інтервенція в Афганістані.

Згадуємо про це тому, що Російська Православна Церква ніколи не виступала проти кривавих завоювань Москви – ні за царату, ні за генсекретаріату, ні тепер ніколи не ставала на захист прав народів і людини. Натомість завжди підтримувала всі агресії чинної в Росії влади.

Представники "народа-богоносца", члени помісного собору РПЦ, в листі до генсека КПРС М. Горбачова писали, що усвідомлюють устремління здійснити ідеї, проголошені "Великою Жовтневою соціалістичною революцією". Отже, цим РПЦ фактично взяла на себе відповідальність і за всі криваві біди, скоєні та спричинені тією революцією.

ІСТОРІЯ І СУЧАСНІСТЬ

"Як комета, з'являється правильно українське питання на політичному небі Європи кожного разу, коли для Росії наближається критичний мент".

Так писав наприкінці 1917 року у книзі "Історія розвитку української державної ідеї" Дмитро Донцов – український визначний громадський діяч, філософ, публіцист і літературний критик. В передмові до цієї праці, перевиданої 1991 року, Роксана Харчук пише: "Суголосність роботи Донцова нашому часу очевидна. Нині, як і 73 роки тому, держава, що наслідувала Російську імперію – у кризі. Знову схід Європи лихоманить. Чи стане нам здорового глузду і політичної волі зараз, у 90-х роках, зійти з второваної дороги політичних покручів?

Зрештою, майбутнє нашого краю залежить не від когось – від нас самих. Від нашої політичної і духовної культури. Для того, щоб приймати рішення і послідовно діяти, треба хоч дещо знати і самостійно думати. Нас довго оберігали від першого і відлучали від другого.

Хто зараз серед людності України знає ім'я Дмитра Донцова? А варто б знати, бо його не можна поминути в історії політичної думки і культури України".

ДУХОВНИЙ ПРОВІДНИК ТВОРЦІВ УКРАЇНСЬКОЇ УКРАЇНИ

Василь ЗАЄЦЬ,
"Нація і держава"

За мало не два десятиліття, що минули з того часу, як висловлювалися ці сумніви і побоювання, рівень політичної обізнаності нашої національної громади зріс не набагато, що знову ж таки залежало "не від когось – від нас самих". Сказано ж: "Яка громада, така й влада". Совківська ментальність переважної частини українців заважає їм досягти такого рівня національної свідомості, при якому нація стає здатною вручити державну владу в руки політиків, які справді вболівають за те, щоб Україна стала незалежною, заможною і культурною державою. Поки що часто-густо в результаті "демократичних" виборів в Україні "народними обранцями" стають люди, які вороже ставляться до нашої державної незалежності, а тому роблять все від них залежне для того, щоб національна свідомість наших громадян продовжувала залишатися на низькому рівні. Ось чому у нас такий русифікований інформаційний простір. А якщо якийсь народний обранець спробує поборотися з таким ганебним і небезпечним явищем, тут же обов'язково знайдуться і такі "народні обранці", які звинуватять борця за українську Україну в "недемократичності", в націоналізмі.

Таке "звинувачення" спроможне позбавити "звинуваченого" політика прихильности значної частини українського електорату. Багато українців досі не усвідомили того, що справжній політик не може не бути націоналістом, бо вже саме виникнення справді незалежної держави, її успішне існування – то прояви перемагаючого націоналізму. Чомусь забули ті, хто сьогодні вороже ставиться до українського націоналізму, як вони років двадцять тому щодня клялися в своїй повазі та любові до "великого русского народа". Що то було, як не звичайнісінький російський шовінізм, без якого Росія ніколи б не стала великою нацією? З українським націоналізмом Москва та її слуги – українські манкурти завжди нещадно розправлялися, намагаючись позбавити український народ його націоналізму – могутнього інструменту справжнього, а не паперового державотворення. Творці тієї каїнової політики і сьогодні на повну силу діють в "незалежній" Україні, добиваючись значних успіхів. Це вони, маскуючись під "друзів" українського народу, не пускають його в сім'ю вільних європейських народів, заважають будувати цивілізоване суспільство, яке давно вже створили на своїх землях європейські народи, кожен з яких не тільки не цурається власного націоналізму, а навпаки, гордиться ним.

Відразу після проголошення незалежності України її громадянам стали доступними твори українських націоналістів. На книжкових полицях з'явилися і праці Дмитра Донцова. Та дуже скоро проросійська "українська" влада подбала про те, щоб книги ненависного їй діяча стали бібліографічною рідкістю. Покірні владоможцям радіо- і телеканали теж ретельно слідкують, щоб підвладні їм засоби масової інформації якомога менше інформували український народ про його справжніх світочів, про героїв, які торували дорогу до народної волі. Тож далеко не кожен цьогорічний випущений в Україні календар повідомив український народ про те, що 10 вересня цього року сповниться 125 років з дня народження Дмитра Донцова. Звичайно, бракує в Україні топонімів, в яких би значилося ім'я видатного мислителя-націоналіста. Марно шукали б ми це ім'я і в назвах шкіл та інших навчальних закладів, державних установ та підприємств.

Свято Свободи у Києві 19 березня 1917 року. Мітинг біля Київської міської думи.

По-іншому ставиться "українська" влада до тих діячів, чиї політичні уподобання Дмитро Донцов піддавав різкій, нищівній критиці, бо їхня діяльність довела наш народ до національної катастрофи.

Так, педагогічний інститут у Києві носить ім'я Михайла Драгоманова, біля головного інститутського корпусу встановлено погруддя цього діяча, діяльність якого Дмитро Донцов вважав шкідливою для українського народу. Великий націоналіст присвятив багато сторінок викриттю драгоманівщини, наріжним каменем якої стало русофільство, наполегливе намагання якомога міцніше прив'язати долю української нації до московського воза.

Слідом за своїм учителем русофільський дурман вшановували і послідовники Драгоманова – Михайло Грушевський, Володимир Винниченко та багато інших послідовників, які в 1917 році опинилися на чолі Української Народної Республіки. Одночасно з Україною, скориставшись крахом царської влади в Росії, до державного життя прокинулись і народи Польщі, Литви, Латвії, Естонії, Фінляндії. В цих країнах народи, не задурені русофільством, поспішили відмежуватися від імперської Москви, створили власні збройні сили, що дало їм змогу успішно відбити московські армади, послані ленінськими комісарами для чергового поневолення нашого краю московськими бандитами. Українські ж москвофіли змогли обдурити народні маси проповіддю "Єдиної Росії". Орієнтація на спільну з москалями революцію не дала можливости Симону Петлюрі та його однодумцям вчасно створити потужну українську армію, здатну захистити нашу державність від хижих зазіхань північно-східного імперіаліста.

Очевидно, на знак вдячности за таку антиукраїнську діяльність Михайло Грушевський, Володимир Винниченко та їм подібні і сьогодні користуються особливою прихильністю українських владоможців. Це знаходить прояв як у встановленні пам'ятників цим політичним банкрутам, так і у відкритті зеленої вулиці публікаціям і поширенні їхніх творів, пронизаних духом прихованого антиукраїнства.

Ще в 1991 році Видавниче товариство книголюбів України "Криниця" (Київ) випустило в світ книгу Володимира Винниченка "Заповіт борцям за визволення". Тираж видання – 75000 примірників, що в багато разів перевищує кількатисячні тиражі, якими видаються у нас твори Дмитра Донцова. Вже цей факт засвідчує, наскільки зацікавлені проросійські сили в тому, щоб панівною в Україні стала не ідеологія українського націоналізму, а ідеологія політичного банкрута Володимира Винниченка.

Народившись на запорізькій землі, у місті Мелітополі, Дмитро Донцов уже самим цим фактом відкидає будь-які промосковські спроби подати український націоналізм як щось "західноукраїнське", регіональне. В українському націоналізмі, як і в грудях одного з його корифеїв, билося щире українське серце, напоєне пахощами скитських степів. Показове й те, що саме під Мелітополем 18 червня 1918 року Армія Української Народної Республіки здобувала перемоги в боях з більшовицькими бандами.

Політичне хрещення Донцов дістав як член Революційної Української партії. Постання РУП було завершенням попередніх спроб створення політичної організації ("Братство Тарасівців", Соціял-демократичний гурток І. Тешенка і Лесі Українки, Українська Національна Партія). РУП, як і її попередники, поривала з тогочасним українським аполітичним культурництвом та українофільством. Першою програмою РУП стала промова Миколи Міхновського, виголошена на Шевченківських святкуваннях у Полтаві і Харкові у березні 1900 року і надрукована того ж року брошурою у Львові під назвою "Самостійна Україна". У цій промові проголошено гасло: "Одна, єдина, нероздільна, вільна, самостійна Україна від Карпатів аж по Кавказ". Як найближчу мету було поставлено вимогу "повернення нам прав, визначених Переяславською конституцією 1654 року з розширенням її впливу на цілу територію українського народу в Росії". Через два роки керівники РУП виступили з критикою брошури М. Міхновського, вважаючи її проголошення помилковим, і в новій програмі ухвалили "основні принципи, конечні цілі й тактику міжнародної соціал-демократії". У практичній діяльності гасло самостійности України замінили вимогою національно-територіальної автономії України в межах Російської імперії.

Як бачимо, з РУП сталося класичне перетворення націоналістичного вовка в услужливого соціал-демократичного пса.

Та не такої натури був Дмитро Донцов. Драгоманівське лахміття викликало в нього лише відразу. Репресований царським режимом за революційну працю, він 1908 року виїхав за кордон. Порвавши з пристосуванцями-соціалістами, розвинув жваву самостійницьку діяльність. У доповіді на Другому всестудентському з'їзді у Львові (1913) він накреслив програму протиросійської політики і боротьби, виголосивши відокремлення від Росії. Під час Першої світової війни Дмитро Донцов стає першим головою Союзу Визволення України. Згодом він керував Українським Пресовим Бюро в Берліні (1914–1916). За гетьманату Павла Скоропадського очолював Українське Телеграфне Агентство. В 1919–1921 роках був шефом Українського Пресового Бюро в Берні при Українській Дипломатичній Місії в Швейцарії.

Живучи з 1922 року у Львові, стає співзасновником Української Партії Національної Роботи і редактором її органу "Заграва" (1923–24), редагує "Літературно-науковий вісник" (1922–1932), "Вісник" (1933–1939) та "Книгозбірню Вісника". Між двома світовими війнами друкувався в німецькій, швейцарській і польській пресі.

В 1940–1941 роках редагував у Бухаресті журнал "Батава".

Утікаючи від довгих рук Москви, Дмитро Донцов у 1947 році емігрував до Канади.

З-під пера Дмитра Донцова вийшло багато видатних праць, найголовніші з яких "Модерне москвофільство" (1913), "Сучасне політичне положення нації і наші завдання" (1913), "Українська державна ідея і війна проти Росії" (1915), "Історія розвитку української державної ідеї" (1917), "Українська державна думка і Європа" (1919), "Підстави нашої політики" (1921), "Поетка українського русорджименту" (1922), "Націоналізм" (1926), "Політика принципіальна і опортуністична" (1928), "Наша доба і література" (1936), "Де шукати наших традицій" (1938), "Дух нашої давнини" (1944), "Поетка вогняних меж" (1952), "Росія чи Європа" (1955), "Від містики до політики" (1957).

У своїх доповідях, статтях і працях Дмитро Донцов пристрасно і аргументовано поборював російський імперіалізм у всіх його виглядах, вказував на органічний зв'язок України з Заходом і гостро засуджував ті духовні течії в українському суспільстві, які послаблювали той зв'язок. Виходячи з козацьких традицій, він переконливо вказував на значення войовничости й активности у вихованні молодого покоління. Донцов послідовно викривав марксизм з його історичним матеріалізмом. Ідеологія Донцова мала великий вплив на українську молодь 30-х років і великою мірою стала основою ідеології Організації Українських Націоналістів, герої якої вписали золоті сторінки в історію українських національно-визвольних змагань.

ЧЕРВОНЕ ПЕКЛО

ПОСТРІЛИ У СПИНУ ЧЕРЕЗ ПІВСТОЛІТТЯ

Чи мають право комуністичні вожді звинувачувати ОУН-УПА у зраді?

Іван ДІЯК,
народний депутат України
III скликання

Від самого початку війни масовий характер отримало таке явище, як самогубство командирів Радянської Армії. Вони не хотіли залишатися винними у поразках, справжнім винуватцем яких було вище керівництво. Перелік самогубців, котрі виявилися звичайними заручниками обставин, дуже довгий. Їхній загальний настрій виклав у своїй передсмертній записці командир 58-ї танкової дивізії генерал Котляров, котрий застрелився 20 листопада 1941 року під час битви за Москву: "Общая дезорганизация и потеря управления. Виновны высшие штабы. Не хочу нести ответственность за общий бардак. Отходите на Ямуга за противотанковые препятствия, спасайте Москву. Впереди без перспектив". Це було прямим наслідком терору, розв'язаного проти власної армії комуністами, коли командирів всіх рівнів розстрілювали перед строєм, не зважаючи на об'єктивну реальність. Особливо в цьому відзначився той же Мехліс. Наприклад, в перші дні вересня 1941 року загинула в оточенні частина військ 34-ї армії, контрудар котрої фактично врятував Ленінград від швидкого прориву німців. Командарма генерал-майора К. Качанова розстріляли перед строєм штабу армії 29 вересня, "повісивши" на нього провину за поразку. Аргументи Качанова на свій захист до уваги не взяли. І зрозуміло чому. Адже його заступника генерал-майора артилерії В. Гончарова розстріляли 11 вересня взагалі без суду. Наказ військам Північно-Західного фронту №057 від 12 вересня 1941 р. вже заднім числом обґрунтовував вину генерала, напередодні розстріляного перед строєм його підлеглих.

"Законодавцем мод" у розстрілах генералів став сам вождь народів, коли перепоклав з себе на генералітет відповідальність за поразки. Трибунал і розстріли керівництва Західного фронту в липні 1941 р., коли генералів Павлова, Климовських, Григорьєва, Коробкова розстріляли через кілька годин після "суду", став наочним прикладом для всіх інших: після поразки краще загинути в бою, щоб не залишатися в усьому винним. Про атмосферу тих днів красномовно свідчить донесення Сталіну від командувача 43-ю армією генерал-майора К. Голубєва (спеціально цитуємо мовою оригіналу, щоб читач краще відчув цю атмосферу): "Армия перестала бежать и около 20 суток бьет морду противнику... Пришлось в гуще боя человек 30 расстрелять, кого надо – обласкать... Просьба: перестать применять ко мне, как к командующему, политику кнута, как это имело место в первые пять дней. На второй день по приезде меня обещали расстрелять, на третий день отдать под суд, на четвертый день грозили расстрелять перед строем армии".

Якщо вже такою була доля генералів, то життя солдатів взагалі нічого не варте. Сталін не просто сам продиктував і відредагував сумнозвісні накази № 270 та № 227. Він щоденно вимагав від кожного командуючого звітів про їхнє виконання. І якщо розстрілів було мало, то це виглядало як недостатня увага до проблеми підтримання дисципліни у військах. Політуправління фронтів і армій щоденно писали звіти для Москви про "працю" загороджувальних загонів.

Сталінський наказ по суті повторював ідею Троцького, який у 1918 р. сказав, що неможливо побудувати армію без репресій. Мовляв, треба поставити наших солдатів у такі умови, коли вони будуть змушені обирати між можливою смертю в бою (зате з пошаною) і невідворотною смертю в тилу (з ганьбою).

Розстріли на місці без суду і слідства розпочалися в Москві вже у жовтні-листопаді 1941 р., коли військова комендатура проводила справжнє полювання на вулицях столиці за чоловіками військовозобов'язаного віку. Далі репресії набирали обертів. Тільки на Сталінградському фронті 1–10 серпня загороджувальними загонами розстріляно 140 чоловік. Це в період наступу німців. Але не краще було і в період наступу радянських військ. У доповідній записці особливого відділу НКВС Донського фронту до начальника УОВ НКВС СРСР Абакумова "О работе особорганов по борьбе с трусами и паникерами в частях Донского фронта за период с 1 октября 1942 года по 1 февраля 1943 года" відзначалося, що за цей період відступ з поля бою чи втеча солдатів були одиничними випадками. Тим не менше, особливі відділи заарештували 203 особи, з яких 49 розстріляли перед строєм частин, ще 139 відправили до штрафних рот. Але, крім цього, без суду і слідства – "по постановлениям особорганов" – розстріляли ще 210 чоловік, які не увійшли до загальної статистики.

Загалом у 1941–1942 роках військовими трибуналами фронтів і армій було засуджено до страти 157593 особи. Це 16 стрілецьких дивізій, знищених не німцями, а розстріляних власноруч. І провина більшості з цих людей була в тому, що вони опинилися в ситуації безпорадного відступу через втрату управління штабами або помилки вищого керівництва. Своїм життям вони відповідали за чужі помилки та виправляли їх. А скільки було розстріляно без суду, такої статистики взагалі немає.

Тоді і сформувався культ "особіста", що міг підвести під розстріл або врятувати від смерті будь-кого. Зокрема, після війни Маршал Радянського Союзу К. Рокосовський розшукав та сприяв нагородженню орденом "особіста" з 16-ї армії, котрий восени 1941 р. врятував життя майбутньому полководцю. Орден Бойового Червоного Прапора на знак подяки за проявлену людяність та врятоване життя. Звичайні солдати такого викупу за себе дати не могли. Ось так і воювали: між можливою смертю попереду від німецької кулі або невідворотною смертю від кулі своїх в тилу. Залишалося обирати, чия куля солодша.

Це було продовженням практики, заведеної більшовиками ще під час громадянської війни, коли вперше були створені "червоні" загороджувальні загони, родини командирів брали в заручники, а військові частини, звинувачені в боягузтві, зазнавали страти кожного 10-го чи навіть кожного 3-го. Терористичні методи керівництва армії були в мозку кісток у комуністичної партії. То хто ж тоді насправді стріляв у спину Радянській Армії, поки вона стікала кров'ю на фронті? Невже УПА, що складалася з українських селян, а не НКВС, що складався з добірних вірних ленінців?

Комуністи дуже не люблять згадок про їхнє співробітництво з Гітлером. Достатньо згадати пакт Молотова та Ріббентропа від 23 серпня 1939 р. та "Договір про дружбу і кордони між Німеччиною і СРСР" від 28 вересня 1939 р. Вони переконливо свідчать про існування спільної змови між гітлеризмом і сталінізмом, що однаково винні у роздмухуванні Другої світової війни. Радянська історія участи у тих подіях завжди розпочиналася з 22 червня 1941 р. Про фактичний вступ СРСР у війну у вересні 1939 р. в ролі союзника Німеччини не згадували. Не згадують і співпрацю між НКВС і гестапо в обміні досвідом.

Злочинні змови з нацистами у вигляді пакту Молотова-Ріббентропа й договору "про дружбу та кордони", котрі виводять СРСР на становище одного з роздмухувачів II світової війни, тривалий час спростовувалися Москвою, доки не розсекретили архіви. До речі, при підготовці текстів пакту й додатків до нього німці охоче погодилися на більшість радянських пропозицій. Навіть допускалася можливість приєднання СРСР до антикомінтернівського пакту Німеччини, Італії та Японії, а у відповідь на привітання Ріббентропа з 60-річчям Сталін заявив у "Правді": "Дружба народів Німеччини і Радянського Союзу, скріплена кров'ю, має всі підстави бути тривалою та міцною".

Згідно з цим пактом до СРСР відходили території Польщі на схід від лінії Нарва – Вісла – Сян. Гітлер забезпечував собі можливість вторгнення до Польщі. "Через кілька тижнів, – казав фюрер, – я простягну Сталіну руку на спільному німецько-радянському кордоні й разом з ним розпочну переділ світу".

О другій годині ночі 17 вересня 1939 р. Сталін у присутності Молотова і Ворошилова прийняв німецького посла Шуленбурга і повідомив німцю про те, що Червона Армія приступає до бойових дій проти Польщі. О третій годині ночі до Наркомату іноземних справ СРСР у Москві був викликаний посол Польщі В.Гжибовський. Оскільки Молотов був разом із Сталіним і Шуленбургом, то поляка прийняв заступник Молотова В. Потьомкін. Він зачитав ноту уряду СРСР, де говорилося, зокрема, таке:

"Польское государство и его правительство фактически перестали существовать. Тем самым прекратили свое действие договоры, заключенные между СССР и Польшей. Предоставленная самой себе и оставленная без руководства, Польша превратилась в удобное поле для всяких случайностей и неожиданностей, могущих создать угрозу для СССР. Поэтому, будучи доселе нейтральным, советское правительство не может более нейтрально относиться к этим фактам..."

Далі радянський уряд повідомляв полякам про такі свої конкретні дії:

"Ввиду такой обстановки советское правительство отдало распоряжение Главному командованию Красной армии дать приказ войскам перейти границу и взять под свою защиту жизнь и имущество населения Западной Украины и Западной Белоруссии".

Історія зберегла документальне свідчення про реакцію Гжибовського. Польський посол відмовився "прийняти ноту, бо це було б несумісно з гідністю польського уряду". Тому ноту просто направили до польського посольства, поки посол знаходився в наркоматі іноземних справ.

Вже через годину – о четвертій ранку 17 вересня 1939 р. – штурмові групи червоноармійців розпочали захоплення польських прикордонних пунктів на мостах. О 4.30 ранку "заговорила" артилерія, а о п'ятій ранку війська Українського і Білоруського фронтів Червоної Армії розгорнули свої наступальні операції, завдаючи удар у тил Польщі, що вже два тижні боронилася від німців. Радянські генерали згадували той спільний радянсько-німецький парад переможців над Польщею, що відбувся у вересні 1939 р. у Бресті. Комуністи зараз намагаються його не згадувати. Три дні польський гарнізон захищався у Брестській фортеці, доки в місті не з'явилися німці з заходу, а росіяни зі сходу. Через два роки вже радянський гарнізон буде стікати кров'ю в цій фортеці. А учасники того параду з радянського боку загинуть у німецьких оточеннях у Білорусі.

Так СРСР вступив до Другої світової війни. Нам все це дуже знайомо за подіями 22 червня 1941 р., коли німці напали на СРСР. Ті самі дійові особи: Шуленбург, Сталін, Молотов, Ворошилов, Тимошенко... Ті самі чотири години ранку і штурмові групи на прикордонних мостах (тільки тепер вже німецькі). Але сучасні комуністи забувають про такі ж події ранку 17 вересня 1939 р. Вступ СРСР до війни прискорив капітуляцію поляків. А далі СРСР здійснив агресію проти Фінляндії, за що був виключений з членів Ліги Націй і остаточно поставлений в один ряд з гітлерівською Німеччиною як підпалювач Другої світової війни.

Продовження. Початок у попередньому числі.

Закінчення в наступному числі.

ПОЛЕМІКА

ЗБИРАЙМО КАМІННЯ

Олексій СЛАБЕЦЬКИЙ

Нещодавно київське видавництво "Смолоскип" перевидало працю Олега Ольжича "Дух руїни", написану в 1940-у році. До книжки увійшла післямова Івана Дзюби, яка ґрунтовно витлумачує вагомий твір.

Олег Ольжич проводить екскурс в історію України і оповідає про те, як, починаючи від княжої доби, козацьких часів і досьогодні, братовбивчі війни й міжусобиці не давали нам можливості утримати державність України.

Не втратила актуальности ця праця і нині. Ось уже вісімнадцятий рік маємо власну незалежну державу, але неодмінно на заваді її зміцненню й утвердженню стають амбіції окремих політиків. І що головне – кожен із них піддає осуду "отаманщину", однак ні на крок не хоче поступатися своєму опонентові навіть у дрібницях. По-блюзнірськи часто звучать заяви "ми йдемо єдиною командою", "нас нікому не вдасться роз'єднати", – а насправді всі чинять так, що ту єдність тільки розхитують. Як гірко чути анекдот, що де два українці, там три гетьмани!

Уже вкотре Україна має шанс на утвердження своєї державности, і нам, українцям, слід зробити все, щоб це здійснилося. А окремим політикам бажано було би і поступитися своєю надмірною амбіційністю, зробити певні висновки з "Духу руїни".

До згаданого видання передмову "Дух руїни" Олега Ольжича" написав Осип Зінкевич. Він вказує на те, що поштовхом для написання цієї праці став розкол в ОУН у 1940 році. Хоча, як пише О. Зінкевич, "для розколу в ОУН не було жодних вагомих причин... Опубліковані і ще не опубліковані документи свідчать, що жодна зі сторін не намагалася досягти компромісу в розв'язанні штучно створеної конфліктної ситуації".

Одначе далі автор передмови пише: "Молодому Олегові Ольжичу випало бути керівником ОУН на українських землях, окупованих німцями. Під час походу на Схід було підступно вбито провідних членів ОУН, яку він очолював. Слідом за ними, 30 серпня 1941 року, в Житомирі загинули два члени ПУН, найближчі співробітники Олега Ольжича – Микола Сціборський і Омелян Сеник-Грабівський, а двома роками пізніше, у 1943 році, ще два члени ПУН – Ярослав Барановський і полковник Роман Сушко. Водночас жоден член проводу протилежної сторони вбитий не був".

При цьому шановний пан Осип заявляє: "Коротка передмова до брошури "Дух руїни", доповнена післямовою сучасного дослідника Івана Дзюби, не ставить собі за мету шукати винних чи когось у чомусь підозрювати". А ось правда про згадане вбивство у Житомирі. На неї пролле світло стаття-спогад двох колишніх чекістів під назвою "У кублі зрадників". Її надруковано 1979 року в Харкові. Крім цього, 1994 року з'явилася книжка "Спеціальні завдання" колишнього начальника 4-го управління МДБ-НКДБ СРСР генерал-лейтенанта Павла Судоплатова. Згадані автори стверджують, що вбивство Миколи Сціборського та Омеляна Сеника було скоєно не прихильником Степана Бандери, як про це повідомили німці в 1941 році, а досвідченим совєцьким розвідником-терористом Кіндратом Полуведьком, який прикидався "резидентом ОУН у Фінляндії, потім у Чехословаччині, а з 1941 року у Львові" (Володимир Плотницький. Останні постріли повстанців. – Житомир: ПП "Рута", Видавництво "Волинь", 2007. – С. 17–18).

ВІД АВТОРА

МАРНА СПРАВА

Іван АНДРУСЯК, поет

Ми традиційно вважаємо, що коли людина виказує у своїй творчості тонкий інтелектуалізм і органічну інтелігентність, то вона нібито за самою своєю природою не може бути... "динозавром". Себто, не висловлювати дурниць, коли цього можна уникнути, і принаймні з повагою ставитися до іншої культури, хай би навіть і геть чужої й незрозумілої.

У цьому сенсі направду класний письменник і успішний актор, режисер та драматург Євгеній Ґрішковец донедавна видавався мені одним з, на жаль, украй небагатьох "винятків" серед російської творчої "тусівки". Бо типових для цього кола "вєлікадєржавних" дурниць на українську адресу не висловлював, навпаки – його судження в численних інтерв'ю видавалися цілком "притомними", навіть симпатичними.

Тим не менше, якщо мова йде про "діяча культури" російського – ніколи не можна бути ні в чому певним! Можна вважати, що це – аксіома! У тій країні "винятків" нема...

І ось Євгеній Ґрішковец приїжджає в Київ презентувати свою нову книжку прози "Асфальт" – добре написану, цікаву, талановиту книжку! – і тут його раптом "прориває": "У сучасної української літературної мови нема перспективи для розвитку. Якість мови оцінити не можу, бо я її не розумію і читати нею не вмію. Але в людей України є велика перевага перед росіянами – вони знають обидві мови. Так що в будь-якого письменника, особливо якщо він міцний професіонал, для якого не важливе держзамовлення, виникне бажання, щоб його прочитало якомога більше людей. І, звісно, він писатиме російською. У нього тоді буде двохсотмільйонна авдиторія. А якщо він писатиме українською, тоді його авдиторія налічуватиме десять мільйонів, та й то, гадаю, я добряче перебільшив".

...Я не хочу дискутувати з Євгенієм Ґрішковцом. І не стверджуватиму, що він для мене "помер як письменник" чи я "ніколи більше не візьму до рук його книжки" – це було б з мого боку точнісінько такою ж дурістю, як і його "балаканина". Ні – якщо він і далі писатиме добре, то я спокійно його читатиму, а якщо сопситься – отоді вже не буду. Між іншим, Фьодор Достоєвський, автор знаменитих слів про "єдину сльозу дитини", був у житті страшенно, до маразму затятим монархістом, який люто ненавидів усе "нерусское" – а хто про це тепер знає і кому це тепер цікаво? Цікаві його твори гуманістичного звучання – вони залишились, а дурощі "облущились, як полова".

Ясна річ, твердження Ґрішковца спростовуються елементарно:

1) якщо йому так важить кількість авдиторії, то чому він сам не пише англійською чи, тим паче, китайською – адже так він матиме значно більше читачів;

2) кожен "міцний професіонал" у письменстві не може не розуміти, що він став таким лише завдяки тому, що працює з рідною мовою, а в роботі з чужою йому ніколи такого рівня не досягти (якщо він, звісно, не сопситься заради "кількості авдиторії"). Еміль Чоран, який свого часу з румунської перейшов на французьку (себто, чудово знав те, про що Ґрішковец "бовкнув", не знаючи), з цього приводу сказав дуже чітко: "Для поета змінити мову – однаково, що писати любовного листа зі словником". Між іншим, Володимир Винниченко якось був образився на земляків за те, що вони його "не цінують", і вирішив "перейти на російську" – ясна річ, у нього нічого не вийшло! Так само, як не вийшло б і в Ґрішковца, якби він дослухався до моєї першої поради;

3) у цьому світі існує така чудова річ, як художній переклад.

Ці три "пунктики" не залишають каменя на камені від твердження Ґрішковца. Не я їх придумав – вони очевидні! Але я все одно не маю жодного наміру з ним дискутувати. З однієї простої причини – він росіянин. Може, звісно, і єврей, але тут у суті справи не міняє – він людина типово російського світосприйняття, а типове російське світосприйняття глухе до світу, воно здатне чути лише себе, коханого. У цьому сенсі дискутувати навіть з освіченими, культурними, розумними, інтелігентними росіянами (яким, безперечно, і є Ґрішковец – у російському розумінні цих понять, звісно) – марна справа.

На жаль...

НАБОЛІЛО

Біжать літа, як з гір вода,
І плаче вітер на вершині...
Скажіть мені: "Чому біда
Розп'яла крила на Вкраїні?"

Ті два крила – то забуття
Й зневага пам'яти святої!
Вони й людських сердець биття
Споїли вівцям в водопої.

Серця ж горіли, як колись,
Священним полум'ям до волі.
Вела надія їх увись
І забувались власні болі.

Їх імена тепер, як дим,
Мов шепіт грому у долині...
Ми з вами знаєм краще Рим,
Ніж тих, хто вірив в Україну!

Людмила МАЛІКОВА,
с. Михайлівське
Новомиколаївського
р-ну Запорізької обл.

з червоними окупантами в с.Ставки або не повернулися з концтаборів. Пам'ятник був освячений отцем Михаїлом, настоятелем Свято-Михайлівської церкви (УПЦ Київського Патріархату). На мітингу виступали члени КУН, представники обласної організації Всеукраїнського братства ОУН-УПА ім. генерала Романа

УКРАЇНА Є. УКРАЇНА БУДЕ

У с. Ставки Рівненського району Рівненської области відкрито пам'ятник воякам УПА, які загинули за волю України. Організаторами заходу стали місцевий осередок, районна організація КУН, зокрема безпосередній учасник тих подій вояк УПА Іван Опаранюк, за сприяння Обарівської сільської ради (голова Іван Тимощук).

На граніті висічено 35 прізвищ славних синів і доньок України (більшість – мешканці села Ставки), які загинули зі зброєю в руках у бою

Шухевича-Тараса Чупринки, лунали слова подяки героям, які віддали своє життя за Українську Державу. З цікавістю та захопленням слухали присутні спогади учасників тих подій та настанови щодо актуальних проблем сьогодення. По завершенні мітингу відбувся святковий концерт. З особливою теплотою глядачі сприймали виконання повстанських пісень.

Слава Україні!

Ігор ПЕТРУК,
голова Рівненської РО КУН

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"

Замовлення №

Наклад 7 000 примірників

Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.

Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети.

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9